

KİTABIN ADI:BÜYÜK SÖZCÜK FABRİKASI

KİTABIN YAZARI:Agnes de Lestrade

YAZAN:E. DOĞUKAN DOĞU

BÜYÜK SÖZCÜK FABRİKASI

Bir ülke vardı ki orda yaşayan insanlar nerdeyse hiç konuşmazdı.

BÜYÜK sözcük fabrikasının ülkesiydi orası.Bu garip ülkede sözcükleri

Satın almak ve onları söyleyebilmek için yutmak gerekiyordu.Büyük

Sözcük fabrikası geceli gündüzlü çalışıyordu.Makinelerden çıkan sözcükler

Diler kadar çeşitliydi.Bazı sözcükler var ki diğerlerinden daha çok para ediyordu.

Zengin olmayanla o sözcükleri pek kullanamazdı.Büyük sözcük fabrikasının ülkesinde

Konuşmak oldukça pahalıydı.Çok parası olmayanlar bazen çöpleri karıştırırdı. Ama çöpe atılmış

Sözcükler fazla ilginç değildi.Çöpte keçi pisliği,tavşan poposu gibi sözcükler bulunmaktaydı.

İlkbaharda sözcükler ucuza alınabiliyordu. Pahalı olmayan birçok sözcük alabiliyordunuz.

Ama çoğu zaman bu sözcükler fazla bir işe yaramıyordu.

Vantrolog ve devedikeni sözcükleriyle

Ne yapılabilir ki?

Arada sırada bazı sözcükler havada uçuşurdu.

Böylesi günlerde

çocuklar kelebek fileleriyle işe

koyuluyordu.

Akşam yemeğinde ailelerini birkaç sözcük

Söyleyebilmekten gurur duyarlardı.

Özgür filesiyle üç tane sözcük yakaladı.

Akşam onları söylemeyecekti çünkü onları

değer verdiği birine saklamak istiyordu.

Ertesi gün Cemile 'nin doğum günüydü ve Özgür

Ona aşıktı. 'Seni seviyorum 'demeyi çok istiyordu.

Ama kumbarasında yeterli parası yoktu.

O halde o da bulduğu sözcükleri hediye edecekti.

“ kiraz,toz,sandalye”.

Cemile yandaki sokakta

oturuyordu.

Özgür onun kapısını çaldı.

“Günaydın,nasılsın” diyemedi.

Çünkü bu sözcüklere sahip değildi.

Söyleyemedi ama , gülümsedi.

Cemile'nin kiraz renginde bir elbise vardı.

O 'da gülümsedi.

Özgür onun arkasında duran Gürbüz'ü fark etti.

Gürbüz onun en büyük rakibiydi.

Onun ailesi çok zengindi.

Ama Özgür ondan bunun için nefret etmiyordu.

Gürbüz gülümsemedi.Konuşuyordu.

Hem de Cemile 'yle.

:Seni bütün kalbimle seviyorum.

Cemile'm

Biliyorum ki

Bir gün seninle

Evleneceğiz.

“Onda bu sözcüklerden servet kadar vardı”,

Diye düşündü Özgür.

Cemile sürekli gülümsüyor ve Özgür onun kime gülümsediğini bilmiyordu.

Gürbüz'ün gözlerinde fazlasıyla özgüven vardı.

“Benim sözcüklerim çok küçük!” diye düşündü Özgür.

Kocaman bir iç çekti ve özellikle kalbindeki aşkı düşündü.

Sonra filesiyle yakaladığı sözcükleri söyledi.

Sözcükler Cemile'ye doğru uçtular;

Değerli çakıl taşları gibiydiler;

Kiraz! Toz! Sandalye!

Cemile gülümseyerek ona bakıyordu.

Ama ona söyleyebilecek sözcüğü yoktu.

İşte bu yüzden yavaşça yaklaştı ve Özgür'ün yanağına

Bir öpücük kondurdu.

Özgür'ün söyleyebilecek bir sözcüğü daha vardı.

Uzun zaman önce onu çöpte pisliklerinin, tavşan popolarının arasında bulmuştu.

Bu kelimeyi çok sevmişti.

Onu büyük bir gün için saklıyordu.

Ve o büyük gün geldi.Cemile 'nin gözlerinin içine bakarak söyledi: BİR DAHA